

Я тут. Я тут

КУПИТИ

Роман Клелі Авіт - це сучасна версія «Сплячої красуні»: про кохання та надію. Ельза, гляціолог й альпіністка, після нещасного випадку в горах уже п'ять місяців перебуває в комі. Перед її сім'єю та лікарями постає питання про відключення жінки від систем життєзабезпечення... Тібо опиняється в тій самій лікарні і випадково потрапляє в палату Ельзи. Йому важко повірити, що вона не просто спить, і поступово в нього виникає переконання, що вона чує і розуміє кожне його слово. Тібо починає регулярно відвідувати хвору, і для Ельзи його візити стають ковтком свіжого повітря, надією на порятунок...

Так починає розгортатись історія кохання, що здатне врятувати обох головних героїв.

К Л Е Л І А В І Т

Я Т У Т

ФАБУЛА
ВИДАВНИЧИЙ ДІМ

1

Ельза

Мені холодно. Хочеться їсти. І мені страшно.

Принаймні так мені здається.

Я в комі вже двадцять тижнів і уявляю собі, що мені має бути холодно, що хочу їсти, що мені страшно.

Ця уява не має жодного сенсу, бо якщо хтось і повинен знати, що я відчуваю, то це я сама, але це... це я можу лише уявляти.

Я знаю, що я в комі, бо чула, як вони про це говорили. Нечітко. Приблизно шість тижнів тому я почула про кому вперше. Якщо правильно порахувала.

Я рахую так, як виходить. Припинила рахувати візити лікаря. Бо він майже не з'являється. Волю рахувати хіба обходи медичних сестер, але й вони доволі нерегулярні.

Найпростіше порахувати появи прибиральниці. Вона приходить до мене в палату близько першої години ночі. Знаю це, оскільки чую музику із причіпленого до її візка радіоприймача. Вже сорок два рази.

Шість тижнів минуло, як я прийшла до тями. Однак цілих шість тижнів ніхто цього не зауважує.

Не маю права їх звинувачувати, бо не можуть же вони цілодобово сканувати мене. Якщо сигнальний пристрій, що поруч зі мною, не може повідомити, що мій мозок знову здатен на слухове сприйняття, то лікарі навряд чи вирішать ще раз засунути мою голову в камеру вартістю вісімсот тисяч євро.

Усі впевнені, що я приречена.

Навіть мої батьки починають здаватися. Мама приїжджає не так часто, як раніше. Якби не мама, батько перестав би відвідувати мене вже через десять днів. Лише моя молодша сестричка буває регулярно, щосереди, іноді в супроводі приятеля, якого має на той час.

Сестра моя схожа на підлітка. Їй вже двадцять п'ять, але вона змінює кавалерів чи не щотижня. Я би її добряче відлупцювала, але не можу, тому доводиться вислуховувати її патякання.

Лікарі радять: «Розмовляйте з нею». Щоразу, коли чую цю пораду від одного з них (щоправда, все рідше, бо вони уникають моєї палати), мені хочеться примусити його проковтнути свій зелений халат. Зрештою, я не знаю, чи він зелений, але уявляю, що його халат саме цього кольору.

Я багато чого уявляю.

Чесно кажучи, це єдине, чим я можу зайнятися. А слухаючи любовні історії, що їх розповідає молодша сестра, я швидко втомлююся.

Моя сестричка слів не добирає, однак часто повторюється. Завжди той самий початок, та сама середина і той самий кінець. Єдине, що змінюється,— це особа хлопця. Всі її кавалери — студенти. Усі — байкери. У кожному з них є щось таке, що викликає в мене підозру, але сестра цього не усвідомлює. Я ніколи їй цього не говорила. Якщо колись вийду з коми, то неодмінно скажу. Може, це їй допоможе.

Є, однак, і певний позитив у спілкуванні із сестричкою. Це коли вона описує обстановку моєї палати. Опис забирає якихось п'ять хвилин. Тобто перші п'ять хвилин, як вона заходить до моєї палати. Розповідає мені про колір стін, про погоду на вулиці, про спідницю медичної сестри під халатом і про сердитий вираз обличчя санітара, із яким вона зіштовхнулася, ідучи до мене. Моя молодша навчається у Школі витончених мистецтв. Тож коли описує обстановку палати, мені здається, що я читаю вірш у картинках. Але це триває, повторюю, якихось п'ять хвилин. А потім — година любовної романтики.

Напевно, сьогодні похмуро, бо стіни молочного кольору в моїй палаті здаються ще потворнішими, ніж зазвичай. Дещо скрашує обстановку бежева спідниця медсестри. А теперішнього хлопця сестрички звати Адріан. Я припинила її слухати після Адріана і повернулася у своє оточення тільки після того, як двері за нею зачинилися.

Я знову сама.

Уже двадцять тижнів сама, але усвідомлюю це лише шість тижнів. І все ж мені здається, що самотня я цілу вічність. Може, якби я більше спала, то це усвідомлення минулося б швидше. Маю на увазі, що мій розум просто відключався би. Але я не люблю спати.

Не знаю, чи маю якийсь вплив на власне тіло. Найвірогідніше, я «ввімкнена» або «вимкнена», наче якийсь електричний прилад. Мій розум робить те, що йому заманеться. Я ніби орендую власне тіло. І не хочу спати. Бо коли сплю, я вже навіть не «орендарка», а «споглядачка». Усі ці образи миготять у мене перед очима, і коли я прокидаюся, спітнівши чи борсаючись, мені не вдається їх швидко прогнати. Можу лише дивитися, як вони проходять крізь мене, і чекати кінця.

Щоночі одне й те ж. Щоночі той самий сон. Щоночі я переживаю подію, що привела мене сюди, у цю лікарню. І найгірше в усьому цьому те, що я сама привела себе в цей стан. Ніхто інший. Через моє дурне «льодовикове захоплення», за словами мого батька. Через це він і перестав мене відвідувати. Він, мабуть, вирішив, що я сама до цього прагнула. Батько так і не второпав, чому я обожнюю гори. Часто лякав мене: мовляв, там я колись і складу голову. Тепер, напевно, гадає, що виграв битву з моїм нещасним випадком. А от я не відчуваю, виграла чи програла. Я взагалі нічого не відчуваю. Я елементарно хочу вийти з коми. Хочу відчувати по-справжньому холод, голод і страх.

Дивовижні речі відкриваєш про своє тіло, коли ти в комі. Розумієш, зокрема, що страх — це хімічна реакція. Бо якби я щоночі переживала свій кошмар, то повинна була би почуватися нажаханою, але ні, я за ним просто спостерігаю.

Спостерігаю за тим, як прокидаюся о третій годині ночі у гірському притулку та піднімаю своїх товаришів по зв'язці. Бачу, як незграбно снідаю, як не наважуюся випити чашку чаю, щоби повний сечовий міхур не турбував мене на льодовику.

Спостерігаю, як одягаю — один за одним, починаючи з голови, — кожен шар одягу. Як застібаю вітрозахисну куртку, вдягаю рукавички, регулюю налобний ліхтар і застібаю кішки. Бачу, як сміюся разом зі своїми товаришами, теж напівсонними, але сповненими радості та очікування адреналіну. Бачу, як поправляю ремені, кидаю Стівові мотузку, зав'язую свій стопорний вузол — ту кляту «вісімку».

Цей вузол я зав'язувала безліч разів, але того ранку чомусь не попросила Стіва перевірити, чи надійно я його зав'язала, бо цієї миті він розповідав якийсь анекдот. Вузол видався мені надійним.

Я не можу попередити саму себе про небезпеку. Тому просто спостерігаю, як змотую залишок мотузки на ліву руку, беру льодоруб в іншу й вирушаю на маршрут.

Спостерігаю за тим, як дихаю, посміхаюся, тремчу, йду, йду, йду, йду — і знову йду. Бачу, як розміреним кроком просуваюся вперед. Бачу себе, коли кажу Стіву бути обережним зі сніговим мостом над розпадиною. Бачу, як зціплюю зуби, коли сама долаю це небезпечне місце й зітхаю з полегшенням на іншому боці. Бачу, як жартую над тим, що це так легко вдалося.

Раптом бачу, як мої ноги вислизують із-під мене.

Те, що було потім, я знаю напам'ять. Сніговий міст насправді був лише товстелезною кіркою снігу. Я була єдиною, кого вона могла деякий час витримати. Сніг ковзає піді мною, а я ковзаю разом з ним. Відчуваю ривок натягнутої мотузки, що поєднує нас зі Стівом, немов пуповина — близнюків. Спочатку — полегшення, потім страх, коли мотузка раптом розтягується на кілька сантиметрів. Чую голос Стіва: він чіпляється за лід із допомогою кішок і льодоруба. Нечітко розрізняю накази, але сніг продовжує насуватися на мене, тиснути на тіло. Поступово напруга навколо моєї талії слабшає, вузол

розв'язується, і я лечу вниз. Не дуже далеко. Гадаю, метрів на двісті. Сніг повністю накриває мене. Моя права нога страшенно болить, а зап'ястя, здається, викручуються під дивним кутом.

Мені здалося, що я на мить заснула, а потім прокинулася жвавіша, ніж будь-коли. Серце шалено калатає. Я в паніці. Намагаюсь заспокоїтися, але це мені не вдається. Не можу поворухнути жодною частиною тіла. Тиск снігу занадто великий.

Я насилу дихаю в мізерному просторі в кілька кубічних сантиметрів перед моїм обличчям. Трохи відкриваю рота й намагаюсь відкашлятися. Слина потрапляє на праву щоку. Мабуть, я лежу на боці. Заплющую очі й намагаюсь уявити себе в ліжку. Але це просто неможливо.

Я чую над собою кроки. Чую голос Стіва. Мені хочеться кричати. Крикнути йому, що я тут, під його ногами.

Чую й інші голоси. Напевно, це альпіністи, яких ми обігнали трохи раніше. Хочеться свиснути у свисток, але для цього потрібно поворухнути головою, а це теж неможливо. Тож чекаю — замерзла, скам'яніла. Поступово звуки стихають. Не знаю чому: тому, що вони віддаляються від мене, чи тому, що засинаю і все тьмяніє.

І після цього єдине, що я пам'ятаю, — це голос лікаря, який пояснює моїй мамі, що потрібно заповнити якісь папери, тому що мене щойно перевели в іншу палату, бо ви ж розумієте, мадам, після чотирнадцяти тижнів коми медичний персонал не так уже й багато може зробити...

От коли я зрозуміла, що здатна лише чути. Я була ладна заплакати, але, звісно, мені це не вдалося. Я навіть не відчувала смутку. Я й досі його не відчуваю. Я порожній кокон. Ні, я живу в порожньому кокони.

Орендована лялечка в кокони — так краще звучить. Я дуже хотіла би вибратися звідти, щоби довести, що я теж «власниця».

2

Тібо

— Залиш мене у спокої, кажу тобі!

— Ти нікуди не підеш, поки не побачишся з ним.

— Залиш мене у спокої! Я вже намагався це зробити п'ятнадцять разів, і це не має для мене жодного значення. Він огидний, мерзенний, вульгарний і тупий. Як у поганому мультику. Він мені нецікавий.

— Він твій брат, хай йому біс!

— Він був моїм братом до того, як переїхав машиною двох нещасних дітей. Принаймні, доля не оминула його. Може б і ліпше, якби він помер, як вони, але зрештою життя для нього буде пекельною карою.

— Отакої! Тібо, обирай слова! Ти не думаєш, що верзеш.

Я застигаю. Я вже протягом місяця кажу всім одне й те ж, а мій двоюрідний брат все ще думає, що я кажу це через занепокоєння. Та я вже не переймаюся. Я нервував спочатку, коли зателефонували з лікарні, коли моя мама впала на підлогу на кухні, коли ми перевищили швидкість на старому «Пежо 206» мого двоюрідного брата. Я хвилювався доти, доки не побачив поліцейського біля входу в кімнату мого брата. Відтоді я лише гніваюся.

— Та ні, я зважую кожне слово.

Останню фразу я вимовив крижаним тоном. Мабуть, мій двоюрідний брат не очікував цього. Він зупинився в коридорі. Я знаю, що моя мама вже у п'ятдесят п'ятій палаті.

Повз нас байдуже проходять кілька медичних сестер. Я дивлюся на кузена. Він виглядає так, наче скам'янів від сорому.

— Перестань смикатися і дай мені спокій. Придумай для моєї мами все, що хочеш. Я чекатиму на вас біля виходу.

Я повертаюся, штовхаю двері праворуч, що ведуть на сходи, і зачиняю їх за собою. У лікарні ніхто ніколи не ходить сходами; я заплющую очі, спираюся на стіну, а потім повільно опускаюся на підлогу. Крізь джинси відчуваю, що зашарканий бетон холодний, але мені байдуже. Ноги в мене змерзли під час поїздки в машині без підігріву, а руки, мабуть, сині від холоду. Боюся навіть уявити собі, який колір вони матимуть, якщо цієї зими я щоразу забуватиму рукавички, виходячи надвір.

На дворі ще осінь, принаймні за календарем, але в повітрі вже відчувається подих зими. У мене гіркота підступає до горла, ледве я переступаю поріг цієї лікарні.

Я хотів би виблювати свого брата, виблювати його аварію і спиртне, яке він випив того дня, коли збив двох дівчат. Але моє горло лише стискається у спазмах, і нічого в мене не виходить. Чудово. Я блюю повітрям. Запах лікарні заповнює мої ніздрі. Дивно: зазвичай на сходах не пахне так погано. Я розплющую очі, щоби подивитися, чи не впустив лікар щось на підлогу, і лаюся.

Я помилився: я в якійсь палаті. Мабуть, переплутав умовне позначення аварійного виходу з якоюсь дошкою для оголошень у коридорі. Краще піти, поки людина, яка лежить у ліжку, не прокинулася.

Звідти, де я стою, видно лише нижню частину її ніг. Точніше рожеве простирадло, яким вони вкриті. Тут дійсно пахне лікарняною хімією, але мою увагу привертає дещо інше. Якийсь додатковий запах, дещо таке, що не має нічого спільного з ліками і постійною санітарною обробкою цього місця. Заплющую очі, щоби зосередитися.

Жасмин. Пахне жасмином. Незвичний запах для лікарні. Так само пахне чай, що кожного ранку п'є моя мама.

Дивно, що грюкання дверей не розбудило цю людину. Може, вона міцно спить. Не знаю, хто вона: чоловік чи жінка, але за запахом

схиляюся до думки, що жінка. Я не знаю чоловіка, який би користувався жасминовим парфумом.

Повільно ступаю вперед, ховаючись, немов дитина, за стінкою маленької душової кабіни. Запах жасмину стає сильнішим, я піднімаю голову. Це жінка. Насправді, я не здивований, але мені чомусь знадобилося підтвердження. Вона спить. Ну і чудово. Я зможу піти, не спричинивши жодних незручностей.

Повертаючись назад, бачу своє відображення в маленькому дзеркалі на стіні. Очі в мене здичавілі, волосся розпатлане. Мама каже, що я був би вродливішим, якби дбав про себе, а я завжди відповідаю їй, що не маю на це часу. Мати наполягає: жінкам більше подобалося б, якби моє каштанове волосся було гарно причесане. А я пояснюю їй, що в мене купа важливіших справ, ніж знімати дівчат, і наша дискусія на цьому припиняється.

Відтоді, як рік тому ми із Сінді розлучилися, я з головою занурився в роботу. Мушу сказати, що прожиті з нею шість років суттєво позначилися на мені. Коли вона пішла, я зазнав болісного удару, і відтоді ніяк не можу прийти до тями. Через це стан мого волосся — останнє, про що я думаю.

А ще я недбало поголений. Не голився вже два дні. Виглядає не так вже і зугарно, але мама все одно сказала б, що я міг би мати кращий вигляд.

Слухаючи все це, хтось може подумати, що я живу в мамі. Але це не так, бо маю власну квартиру — двокімнатну на третьому поверсі без ліфта. Вона привітна, і головне — придбана за доступну ціну. А тут я й розбивав свій табір у її вітальні. Відтоді, як мій батько розлучився з нею, вона також поміняла квартиру, отож, гостьової кімнати в неї більше немає...

Так чи інакше, диван купив я сам, інтуїтивно передчуваючи, що колись він мені таки знадобиться. Це сталося за два місяці до того, як Сінді мене покинула.

Я енергійно розтираю щоки, ніби це має зігріти мої пальці. Хапаю комір одягнутої під джемпер сорочки і тягну за нього, намагаючись надати йому подобу форми. Не віриться, що весь день ходив у такому вигляді на роботі, і ніхто мені не сказав жодного слова. Мабуть вони зрозуміли, що сьогодні середа — день відвідин. А може, побачили вираз мого обличчя і тримали язика за зубами.

Бо ввічливі. Або з байдужості. Або тому, що просто чекають, коли мене звільнять, аби обійняти мою посаду. Звісно, відтоді, як я образив Сінді в коридорі, вигукуючи, що вона спить із шефом, мені зробили кілька зауважень, але оскільки вона перейшла працювати в іншу філію фірми, а я став одним із найцінніших працівників, мене не хочуть втрачати.

У дзеркалі бачу свої сірі очі. Порівняно із чорним волоссям вони здаються тьмяними. Проводжу рукою по голові, ніби намагаюсь заспокоїти маму, а потім припиняю. Який у цьому сенс? Я ж не шукаю собі дівчину.

Сплеск води привертає мою увагу до вікна. Хай йому грець! Почався дощ. А мені зовсім не хочеться замерзнути до смерті на вулиці, чекаючи на маму із двоюрідним братом. Озираюся навколо. Зрештою, у цій кімнаті доволі тепло. Жінка все ще спить і, судячи з ідеально чистих і порожніх поверхонь меблів, не схоже на те, щоби її дуже часто провідували.

Я на мить замислююся про мудрість речей. Якщо жінка прокинеться, я завжди зможу пробурмотіти щось на кшталт «я щойно прийшов і потрапив сюди помилково». Якщо хтось прийде, то можу збрехати, що я її давній друг, а потім зникнути. Хоча варто для початку хоча би дізнатися її ім'я.

У журналі для медсестер, що зазвичай висить у ногах ліжка, зазначено: «Ельза Більє, двадцять дев'ять років. Черепно-мозкова травма, важкі травми зап'ястків і правого коліна. Множинні забої, перелом маломілкової кістки у стадії ремісії». Перелік тривав доти, доки не з'явилося одне з найжахливіших слів, відомих медицині.

«Кома».

Насправді я не ризикував розбудити її. Я відкладаю журнал і дивлюся на хвору. Двадцять дев'ять років. У такому стані, із крапельницями і дротами, що тягнуться до неї з усіх боків, вона більше схожа на сорокарічну жінку, обплутану павутинням. Але, підійшовши трохи ближче, я знову бачу, що їй двадцять дев'ять. Гарне витончене личко, каштанове волосся, кілька веснянок деінде, і родимка біля правого вуха. Єдине, що могло би змусити мене думати інакше,— худорлявість рук, що лежать на простирадлі, і запалі щоки.

Знову повертаюся до журналу з історією хвороби, і в мене перехоплює дихання. Дата нещасного випадку: 10 липня. Вона лежить так уже п'ять місяців. Треба б знову його відкласти, але мені дошкуляє цікавість. Причина нещасного випадку — лавина під час сходження в горах.

Божевільні є скрізь. Я ніколи не міг второпати, чому люди ідуть і втрачають здоров'я, а часом і життя, на льодовиках — цих скупченнях льоду, повних дірок і тріщин, на яких можна загинути, ступивши хоча би крок.

Вона, мабуть, відчайдушно про це шкодує. Хоча це просто фігура мови. Вона, мабуть, не усвідомлює, що з нею відбувається. У цьому вся фішка коми. Ти десь в іншому місці, і не знаєш — де саме.

Раптом мені страшенно закортіло поміняти мого брата на цю дівчину. Вона сама втягнула себе у цю жахливу історію, не зробивши нікому нічого поганого, принаймні мені так здається. А мій брат перебрав із випивкою і все одно сів за кермо. Він убив двох чотирнадцятирічних дівчат. Це він тепер має бути в комі, а не вона.

Востаннє дивлюся у журнал, перш ніж повернути його на місце. Ельза. Двадцять дев'ять років (народилася 27 листопада). Хай йому біс, сьогодні ж у неї день народження! Не знаю, навіщо я це роблю, але хапаю прикріплену до історії хвороби гумку і стираю число «двадцять дев'ять». Залишається брудна пляма, але це не має значення.

— Красуне, тобі ж сьогодні тридцять,— бурмочу я, вписуючи нову цифру, перш ніж залишити журнал у спокої.

Знову дивлюся на неї. Щось мене непокоїть, і за мить я розумію що саме: те, що вона пов'язана з усіма цими пристроями, спотворює її. От якби все це вимкнути і прибрати, то вона стала би схожою на квітку жасмину, запах якого все ще наповнює палату. Зараз точиться полеміка стосовно того, «вимикати» чи «не вимикати» пристрої для підтримання життєдіяльності. У мене досі не було чіткої думки про цю дилему. А зараз мені хочеться від'єднати все, щоб вона виглядала природно.

— Ну ж бо, ти така гарненька, що заслуговуєш на поцілунок у свій день народження!

Ці слова стають несподіванкою для мене самого, але я вже докладаю всіх зусиль, аби відхилити кілька прозорих трубочок, що перекривають моїм губам шлях до її щоки. На такій малій відстані запах жасмину стає чітко пізнаваним.

Я притуляюся губами до її теплої щоки, і для мене це — наче удар струму.

Я вже рік не цілувався із жінкою, якщо не зважати на побіжні поцілунки із колегами. У тому, що я щойно зробив, немає нічого чуттєвого або сексуального, але ж, чорт забирай, я щойно поцілував цю жінку в щоку! Це викликає в мене посмішку, і я відстороняюся.

— Тобі пощастило, красуне, квітку жасмину,— надворі дощ.
Я залишуся з тобою.

Я підсовую до себе крісло і сідаю на нього. Не минає і двох хвилин, як я засинаю.

3

Ельза

Я хотіла би щось відчути, але нічого не відчуваю. Нічогісінько. З іншого боку, якщо вірити тому, що я чую, то хтось увійшов до моєї палати десять хвилин тому. Це чоловік. Імовірно йому років тридцять. Судячи з голосу, не палить. Але це все, що я можу про нього сказати. А ще можу лише повірити йому на слово, коли він каже, що поцілував мене у щоку. На що я сподівалася? Виявитися Білосніжкою? До мене прискакав на білому коні прекрасний принц, поцілував мене й мовить: «Привіт, Ельзо, вибач, що розбудив. Може, ми з тобою поберемося?» І поскакав у невідомому напрямку.

Якби я в це повірила, то була би жорстоко розчарована, бо нічого такого не відбулося. Все набагато банальніше. Я би підсумувала приблизно так: «Я хлопець, який помилився палатою (ну, я так гадаю, бо інакше не зрозуміти, чому він тут опинився), я сиджу тут і чекаю, коли закінчиться дощ» (це саме я й почула кілька хвилин тому). А ще той хлопець зітхає.

Мені цікаво. Цікавість — це не хімічна реакція, я ще можу зрозуміти, що це таке. Тож мені цікаво, хто сидить у кріслі поруч мене. Я не маю жодної можливості отримати відповідь і задовольняюся тим, що уявляю. Однак швидко припиняю уявляти. Досі до мене в палату, окрім лікарів, медичних сестер і прибиральниць, приходили лише мої знайомі. У деяких випадках я могла уявити, як вони вбрані, але не більше. А зараз я зовсім спантеличена, бо не маю жодної зачіпки, окрім його голосу. До речі, вважаю його радше приємним. Насправді для мене це певна переміна. Це перший новий голос, що я почула за останні шість тижнів, і, гадаю, навіть якби він виявився хриплим чи вульгарним, він усе одно б мені сподобався.

Приятелі моєї сестри ніколи не розмовляють, єдине, завдяки чому я їх відчуваю, це, можливо, те, як вони обмінюються з нею слиною,

а найчастіше залишаються десь у коридорі. А цей новий голос справді має особливий тембр, щось таке, що поєднує у собі легкість і пристрасть. Голос той підтвердив мені сьогоднішню дату. Я тут уже п'ять місяців і, мабуть, сьогодні мій день народження. Єдине, що мене дивує,— чому сестра мені нічого не побажала. Може, вона вважає це зайвим. А може, просто забула? Я хотіла би розгніватись на неї, але не можу. Усе ж таки, тридцять років, є що відсвяткувати, еге ж?

У кріслі поруч зі мною — якась метушня. Чую шерех тканини і впізнаю звук: хтось знімає джемпер. Чую, як переривається його дихання, коли він тягне комір через голову, чую маленькі поштовхи в диханні, коли він напружується, щоби витягти руки з рукавів і звільнити торс. Чую, як кладе десь джемпер, а потім знову рівномірне дихання.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ